

Sygnatura akt I C 1332/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 21 października 2014 r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący **SSR Ryszard Jaworski**

Protokolant Katarzyna Czerniawska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 października 2014 r. w Oleśnicy sprawy

przy udziale stron:

powód **A. C.**

pozwany **P. S.**

o zapłatę

nakaz zapłaty z 04.06.2014r. wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy w Oleśnicy w sprawie I Nc 729/14 utrzymuje w mocy co do kwoty 20.000zł (dwadzieścia tysięcy) z odsetkami liczonymi od tej kwoty oraz utrzymuje go w przedmiocie kosztów postępowania do kwoty 2.249,80zł; w pozostałym zakresie uchyla nakaz zapłaty i powództwo oddala.

Z.

- kal. 21 dni

21 października 2014 r.

I C 1332/14

UZASADNIENIE

Powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 22.000zł wskazując, że taką sumę pieniężną pożyczyła powodowi i dołączając do pozwu weksel – co skutkowało wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Od nakazu tego pozwany złożył zarzuty zaskarżając nakaz ponad kwotę 20.264zł i wnosząc o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie.

Pozwany przyznał, że zawarł umowę pożyczki z powódką, ale wskazał, że otrzymał tylko 20.000zł, a nadto spłacił należność w wysokości 4.000zł.

W toku postępowania ustalono następujący stan faktyczny:

Niesporne jest między stronami, że zawarta między nimi została umowa na mocy której powódka zobowiązała się pożyczyć pozwanemu 22.000zł i w związku z tym strony zawarły pisemną umowę określając tam także oprocentowanie należne powodce. Zabezpieczeniem należności był podpisany przez pozwanego weksel na kwotę 22.000zł – i pozew niniejszy dotyczy tylko należności głównej tym wekslem zabezpieczonej, a o roszczenia uboczne, związane z oprocentowaniem pożyczki, strony toczą odrębny spór sądowy.

Nadto niesporne jest, że powódka przekazała pozwanemu wyłącznie kwotę 20.000zł zaś następnie pozwany spłacił należność w wysokości 2.000zł. Dokonał też kolejnej wpłaty 2.000zł tyle, że na konto męża powódki, który twierdził, że te należności zaliczył na poczet innej pożyczki, której on sam pozwanemu udzielił.

Niesporne na koniec jest – choć nie ma to związku z niniejszym postępowaniem – że wyliczenia dokonane przez strony co do należności odsetkowych są prawidłowe, a różnice związane są wyłącznie z kwestią tego, czy kwota 2.000zł wpłacona na konto męża powódki dotyczyła długu wobec powódki (i jak była zarachowana), czy innego zobowiązania (k.44).

XXX

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy w istocie nie są sporne między stronami - a niezależnie od tego znajdują potwierdzenie w dokumentach (umowie) jaką strony sporządziły, a także dowodach wpłat części należności.

Na wstępie należy jednak wskazać, że strony podniosły w toku niniejszego postępowania kwestie dotyczące należności ubocznych w stosunku do sumy głównej objętej umową pożyczki. Tymczasem żądanie pozwu skierowane zostało (z uwagi na zabezpieczenie wekslowe) jedynie co do należności głównej, czyli kwoty 22.000zł wynikającej z umowy pożyczki. O należne z tego tytułu odsetki strony toczą odrębny spór, który miał być objęty ewentualną ugodą, do której jednak nie doszło. Sprawy te nie zostały też połączone do wspólnego rozpoznania – a tym samym przedmiotem rozpoznania była tylko kwestia sumy głównej udzielonej pożyczki. W tym kontekście należy więc wskazać, że poza sporem było, że pozwany zwrócił powódce 2.000zł. Brak było natomiast podstaw do przyjęcia, by zwrot dokonany był w kwocie wyższej. Kolejna suma 2.000zł wpłacona została bowiem nie na rzecz pożyczkodawcy, a na konto osoby trzeciej (bez znaczenia jest, iż był to mąż powódki). W niniejszym postępowaniu nie wymagało też badania, czy spłata dotyczyła innej sumy pożyczki (między innymi stronami), czy też wpłata ta miała nastąpić w związku z jeszcze inną umową stron. Powołany wniosek o informację dotyczącą esemesów wysyłanych przez strony nie był zatem niezbędny do rozstrzygnięcia. Wskazać bowiem należy, że nakaz został zaskarżony przez pozwanego jedynie w części tj. co do kwoty 1.736zł – przy uznaniu powództwa co do kwoty 20.264zł – co skutkowało niemożnością rozważenia dalszych kwestii związanych z przeliczeniem należności odsetkowych.

W tym miejscu rozważenia wymagała natomiast kwestia uznania przez pozwanego powództwa co do kwoty 20.264zł. Pozwany działa przez pełnomocnika będącego adwokatem, a zatem mającego świadomość zakresu żądania pozwu (suma główna z weksla), a co za tym idzie należało by uznać za uzasadnione utrzymanie nakazu w mocy co do tej kwoty. Jednak z oświadczeń stron złożonych na rozprawie wyraźnie wynika, iż kwestie należności odsetkowych procedują one odrębnie – a co za tym idzie uznać należało, że uznanie dotyczy tylko sumy głównej. Skoro zaś tak, to w istocie pozwany kwestionował ją do kwoty 20.000zł co musiało rodzić skutek w postaci nie uwzględnienia uznania do kwoty 264zł.

Reasumując, umowa stron dotyczyła 22.000zł z czego pozwany otrzymał tylko 20.000zł i spłacił z tego 2.000zł należności głównej, gdyż dalsza kwota 2.000zł była swego rodzaju „prowizją” za szybkie udzielenie pożyczki.

Art. 720 §1 kc przewiduje, że dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić taką samą ilość. Zatem skoro umowa została zawarta i pozwany otrzymał pożyczkę, to obowiązany jest do zwrotu tej należności. Skoro zaś powództwo dotyczy tylko należności głównej, to uwzględniając fakt niespornej spłaty należności w kwocie 2.000zł przelanej na konto osoby trzeciej z innego tytułu do zapłaty pozostała kwota 20.000zł. Fakt wypłaty kwoty niższej niż pierwotnie umówiona (wobec upływu terminu z art. 722kc) mógłby mieć w tej sprawie znaczenie, ale też brak było podstaw do kwestionowania uznania powództwa dokonanego przez pozwanego. Strony wskazały bowiem na przyczynę takiego określenia wysokości kwoty, a brak było podstaw do działania z urzędu w przedmiocie weryfikacji tej kwestii.

Tym samym, mając na względzie stanowisko wyrażone przez pozwanego

w zarzutach od nakazu, a nadto zakres postępowania przedstawiony żądaniem pozwu - na podstawie art. 496 kpc
orzeczono jak w sentencji.

Z/

1. odp. wyr. z uzasad. dor. pełn. pow

31.10.2014r.